

tant de fidelitat: «El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú». És a dir, no facis als altres el que no vols que et facin a tu. A aquesta fórmula, Kant l'anomena «**Imperatiu Categòric Formal Únic**».

No ens ordena què hem de fer en concret, això ho hem de decidir nosaltres. Ens marca solament la forma que han de tenir les nostres normes. Kant està fermament convençut que si tothom actués amb bona voluntat, autoimposant-se normes de conducta que s'adaptessin a aquesta norma formal, la humanitat aniria, certament, millor.

Moltes vegades, quan alguna cosa funciona malament en la societat: inseguretats ciutadana, manca de respecte pels espais públics, incompliment de les obligacions de pagar impostos, manca d'interès dels alumnes pels estudis..., apareixen els que apel·len a mesures coercitives: més policia, multes més grans, pares o professors millors o més estrictes... Però també sorgeixen d'altres que apel·len a la conscienciació i a l'autoconvenciment de cadascú. Aquests darrers es troben en el camí de la moral kantiana.

Malgrat això, **per desenvolupar aquesta consciència cal un exercici racional**. Hem d'aplicar la nostra facultat racional a la decisió de les nostres accions. El convenciment de quin és el nostre deure moral prové de considerar les raons. És aquest, precisament, l'ús pràctic de la raó, ús que Kant anomena «Raó Pràctica».